

PHẦN 7

Bữa cơm cũng qua nhanh, Phúc và Du ngồi bên nhau, ánh mắt Minh Phúc trầm ngâm suy tư cô thấy thương làm sao em gái ngây thơ của mình.

Du ôm choàng lấy cổ chị, say mê nhìn chị, cô khẽ giọng nói:

- Chị Minh Phúc! Chị làm sao vậy. Em thấy chị thay đổi nhiều quá.

Phúc cố ghìm lời nói, không thể thốt ra lời tương tự như Du đã nói. Phúc nói với giọng khác đi. Cô nhìn em, sững sờ trước cách ăn mặc của Minh Du.

Du mặc chiếc áo dài in hoa màu sắc sỡ, khoác chiếc áo khoác màu đỏ lấp lánh vàng, thật là thô thiên kỳ cục đến khó coi. Một cô gái ăn mặc táo tợn, hết sức khiếm nhã.

Chỉ trong nháy mắt, Minh Phúc đã nhận biết tất cả đôi giày gót quá cao, chiếc ví da màu đen đắt tiền. Thật tội nghiệp cho cô em gái. Buồn bã nhìn em, thương hại cho Du nếu cô không có nỗi niềm lo lắng nghiêm trọng hơn cho Minh Du. Phúc chưa kịp nói lời nào, Du đã luyên thoắng nói với cô, tuy không thể che giấu được sự bối rối.

- Em thật tiếc vô cùng, không được biết trước chị đến hôm nay. Tiếc rằng em đã không gọi điện sớm cho chị. Chị Phúc ạ! Em được mời dự tiệc suốt buổi chiều này, em chỉ kịp ghé vào nhà để báo tin cho anh Thái Hoà biết là em không ăn cơm trưa ở nhà thôi.

Phúc nhìn em với ánh mắt không vui. Lối nói chuyện quen thuộc của Du ngày nào vẫn thế. Sôi nổi vội vàng. Nhưng trong lời nói và ánh mắt của em, Phúc nhận ra được sự bối rối và ý thức được mình làm lỗi mà Minh Du cứ tìm cách che đậy dưới cái vẻ vui tươi. Tuy biết thế nhưng Phúc chứ biết thuyết phục em bằng cách nào.

Phúc cất giọng nói, vô cùng buồn bã:

- Chị rất tiếc là em rất bận, em yêu thương của chị. Và chị cố đến đây để đưa em cùng đi.

- Để làm gì hở chị? - Du hỏi, vẻ ngờ vực nhìn chị.

- Để dự buổi khiêu vũ ở biệt thự trong đồn điền Vạn Phát, toàn những người có tiếng tăm và hấp dẫn. Thật là một dạ hội lẫy lừng. Khiêu vũ và dạo thuyền ở trên hồ nước, phía sau vườn của Thiên Hào cực kỳ lãng mạn đấy em ạ. - Phúc cười kết luận cùng em gái.

Phúc ngừng lời giây lát để cho những lời nói quỵn rũ ấy có thì giờ thấm sâu vào đầu óc Minh Du. Sau đó Phúc nói giọng ngọt ngào dường như có phần thất vọng:

- Thật đáng tiếc, vì đây là buổi dạ hội cuối cùng Thiên Hào tổ chức. Nhưng chị biết làm thì nào được, nếu thật sự em không dự được thì chị cũng đã hiểu.

Phúc giải bày với một giọng đã bớt phần quả quyết khi nãy.

- À! Hấp dẫn quá, chị Phúc hả? Em thèm được thấy đồn điền của anh Hào đến chết đi được vậy. Nhưng có điều là em đã lỡ hứa với Sĩ Đoàn là cùng đi với anh ấy tới nhà hàng Thiên Vũ rồi, cùng đi ăn tối ở đó. Anh ấy sẽ đưa em về bằng xe hơi của anh ấy.

Minh Phúc nói, giọng ra vẻ thờ ơ:

- Được thôi. Điều đó tùy ở em, anh Hào sẽ thất vọng và cả chị nữa. Thật sự là có ba người thanh niên đẹp trai, lịch sự chị muốn em gặp họ. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Minh Du lưỡng lự một lát, rồi cười cùng chị. Cuối cùng, cô nói với chị gái:

- Dẫn sao nơi ấy cũng tuyệt vời quá. Em không muốn bỏ lỡ. Em sẽ nói cho Sĩ Đoàn biết, em sẽ không thể đi cùng với anh ấy chiều nay được. Anh ấy sẽ hiểu. À! Tốt hơn em muốn chị nói với anh ấy, chị Phúc ạ. Chị có muốn gặp anh ấy để giải thích cụ thể không Phúc vụt nói:

- Có chứ. Anh ấy ở đâu?

- Trong phòng khách, anh ấy đang chờ em.

- Được, để chị đến gặp, em thu xếp những thứ cần thiết đi nhé.

Du cong môi, nhẹ gật đầu:

- Ừ hử, chị nói giúp em nhé. Phúc nhìn em nói.

- Minh Du! Nhưng em cũng nên ra báo trước với anh ta, em ạ.

- Vâng.

Du vội ra ngoài, Minh Phúc nhận thấy nụ cười nở trên môi Thái Hoà khi anh ta vừa bước vào. Hoà hỏi:

- Chị thật tài đấy, chị Phúc.

Cô khẽ cười nói:

- Đừng vội mừng, Thái Hoà. Chưa thể thoát khỏi nỗi lo trong tâm tôi đâu. Cậu có thể gọi điện thay tôi được không. Cậu nói là tôi đang ở đây nhé. Cậu cũng kể sơ về tình hình ở đây cho Hào nghe và yêu cầu anh ấy tổ chức một buổi tiếp khách thân mật tối nay. Anh nói giúp tôi với anh ấy là khi tôi về, tôi sẽ nói rõ mọi chi tiết cho anh ấy rõ.

- Vâng, chị cứ tin tưởng ở tôi, chị Phúc. Chị nghĩ là sẽ giải quyết với Sĩ Đoàn ổn thoả sao?

- Ồ. Để tôi xem. Phúc vừa nói vừa bước ra hành lang dẫn tới phòng khách và cô tỏ ra mình dửng dưng hơn mọi ngày.

Sĩ Đoàn ngồi đó cạnh chiếc bàn hai chân choãi ra, tay đút túi. Thái độ đặc trưng của một người, không phải là vừa.

Phúc nghĩ bụng khi nhìn thấy anh ta như thế. Tuổi ba mươi, chuyên cảm dỗ con gái nhẹ dạ cả tin. Khá điển trai, thanh nhã. Hẳn là loại đàn ông có một sức cuốn hút không thể cưỡng lại được, đối với một cô gái như Du. Khi Phúc bước vào phòng khách, hắt chào cô một cách lễ độ quá mức:

- Chào bà Thiên Hào. Hân hạnh quá cho tôi.

Phúc đáp và chìa tay ra:

- May mắn được gặp ông. Em gái tôi vừa cho tôi biết ông hết sức tốt đối với nó.

- Bà Thiên Hào! Tôi xin dành tặng cho bà lời khen ngợi đó, cô em gái bà đối với tôi như một vị thiên thần. Đã từ lâu, tôi chưa bao giờ được sống những ngày vui tươi hạnh phúc như thế.

Phúc nhìn Sĩ Đoàn hỏi:

- Ít ra nó có nói với ông là tối nay nó phải tạm chia tay với ông chứ?

Sĩ Đoàn nhẹ gật đầu:

- Vâng. Cô ấy vừa báo cho tôi hay. Tôi buồn lắm, tôi hiểu rằng nếu ông Thiên Hào và bà tổ chức một dạ hội.

Phúc vội nói:

- Ồ. Đó chỉ là một buổi tiếp tân thôi. Nhưng chúng tôi lại muốn có mặt của Minh Du.

- Dĩ nhiên là thế. Nhất là Minh Du chưa biết về biệt thự Vạn Phát, đúng không bà? Cô ấy vừa nói cho tôi biết vào mùa này, nơi ấy chắc chắn là tuyệt diệu lắm.

Phúc nhìn lên, đoán biết chắc hẳn nói chuyện vòng vo để cho cô lên tiếng mời. Phúc không đáp mà nhìn về phía em gái:

- Minh Du! Em thu xếp hành trang ngay đi. Chúng ta về kịp bữa ăn trưa.

- Chị Phúc! Em xong ngay đây mà. Ô! Anh Sĩ Đoàn. Anh không vội đi khi em trở lại đây chứ?

Hắn đứng lên, sốt sắng mở cửa cho Du, hăng hái đáp:

- Dĩ nhiên là không rồi.

Phúc thấy Du ngược mắt về sững sờ đi ngang qua trước mặt hắn và hắn đáp lại bằng một nụ cười kiêu hãnh. Trong lúc hắn khép cửa rồi quay trở vào Phúc thầm cầu nguyện, cầu mong thượng đế giúp cô cứu thoát Minh Du ra khỏi nanh vuốt của kẻ xấu xa kia.

Sĩ Đoàn lấy giọng thân mật khiến Phúc càng thấy thêm lo lắng:

- Thưa bà Thiên Hào, bà cho phép tôi thưa với bà. Tôi thấy Minh Du là cô gái đáng yêu biết dường nào. Tôi rất hài lòng Phúc khẽ giọng nói:

- Cảm ơn những gì ông dành cho Minh Du. Em gái tôi còn trẻ quá và ít tiếp xúc bên ngoài.

- Vâng. Chính điều đó càng làm cho cô ấy độc đáo hơn. Hắn đáp giọng khoe trương làm cho Phúc khó chịu.

Phúc thở thật sâu và tấn công hắn:

- Ông Sĩ Đoàn! Tôi thiết tha nói với ông, tôi rất biết ơn ông săn sóc cho Minh Du nhiều trong thời gian vắng tôi. Du sẽ sớm trở về đây và nếu không sợ làm dưng ông, tôi chỉ muốn được phép yêu cầu ông tiếp tục bảo vệ chút ít cho Minh Du.

Sĩ Đoàn nở nụ cười thật tươi:

- Thưa bà Thiên Hào. Tôi rất vui được như lời bà nói. Tôi rất có thiện cảm với em gái của bà.

Phúc tiếp lời, giọng dịu dàng:

- Vâng. Tôi tin chắc Minh Du rất vui lòng khi có được một người bạn tốt như ông đây. Sống trong một nhà trọ gia đình thì chẳng bao giờ có thú vị, phải không ông?

- Một nhà trọ gia đình? Thế là sao? - Hấn nhắc lại và ngược mắt nhìn Phúc, vẻ sững sờ.

- Vâng. Thế ra Minh Du không nói gì với ông sao? Rồi đây Du sẽ rời khỏi đây để theo học ở một trường Đại học. Thiên Hào thấy nó cần phải có một cuộc sống riêng. Tôi nghĩ, dù sao như thế có lẽ tốt hơn.

Sĩ Đoàn nhìn Phúc bối rối. Cuối cùng hấn nói giọng ngập ngừng:

- Tôi nghĩ là... với tư cách vợ của một ông chủ đồn điền Vạn Phát...

Bữa môi, Phúc cướp lời Sĩ Đoàn:

- Thì nó được anh ấy nuôi dưỡng chứ gì? Ông Sĩ Đoàn! Không thể như thế được. Ông không biết gia đình chúng tôi đâu. Mọi cái tất cả đều được bàn bạc trước khi tôi kết hôn với Hào. Minh Du tự do đi kiếm sống, lo tương lai của nó, cả hai đứa em nhỏ tôi cũng vậy, khi chúng đã khôn lớn.

Đấy lạ vấn đề tự trọng, không có một lý do nào để chồng tôi bố thí cho chúng tôi. Ông cũng phải chấp nhận như tôi, không ai chấp nhận bố thí cả ông ạ.

Sĩ Đoàn không trả lời, hấn như chìm đắm trong suy nghĩ. Có thật thế không? Nửa nghi ngờ, nửa kinh ngạc.

Phúc vội tấn công thêm:

- Vâng. Minh Du sống độc lập. Nó không phải nợ nần gì của chúng tôi hết. Tuy vậy, tôi cũng hy vọng nó cũng có lòng biết ơn chún tôi đã cho nó tạm mượn số tiền mua sắm chi xài những thứ cần thiết cho riêng nó, và nó sẽ hoàn trả lại khi nào nó làm được đồng tiền. Hoặc là nhờ vào số tiền thừa kế căn nhà của ba tôi đã bán được.

Phúc thở dài nói tiếp:

- Nhưng đồng tiền có quan trọng gì phải không ông. Khi nào người ta có tuổi trẻ và có sức khoẻ. Với Minh Du, khi có một người như ông thỉnh thoảng đưa nó đi dạo chơi thì thật tuyệt.

Điều duy nhất tôi băn khoăn là lo cho nó hơn hết là ăn uống không đầy đủ. Tôi mong nó thông minh hiểu biết để không làm hại sức khoẻ.

Đoàn rút điều thuốc nơi bao, môi lửa hút trong tâm trạng hoang mang suy nghĩ. Nét mặt hần lộ rõ nét thất vọng. Hần vốn hy vọng và tin tưởng việc tán tỉnh, sẵn đón Minh Du để được xâm nhập vào đồn điền Vạn Phát. Và sau khi lấy Minh Du sẽ được ông anh rể Thiên Hào cấp cho một khoản hồi môn thật to lớn. Nhưng nghe những lời nói của Minh Phúc, hần chút xiu nữa thôi, hần đã mắc bẫy một cô gái không tiền đến tán tỉnh mình. Xót xa nhưng Sĩ Đoàn đây khôn ngoan quyết, hần cố thăm dò từng lời nói của Phúc lần cuối cùng trước khi bỏ con mồi, khi biết chắc đó là tình thế vô vọng.

Thưa bà Thiên Hào, theo bà, chính bản thân bà có thể chịu nhìn thấy em gái mình sống một cuộc sống vất vả? Bà không nghĩ đến điều đó để cho dù sống cùng với bà sao? Bà không bán tâm với căn nhà rộng với những căn phòng trống vắng lạnh lẽo không người ở nơi đồn điền này ư?

Với nụ cười duyên dáng, Phúc nhìn Sĩ Đoàn nói:

- Ông Sĩ Đoàn! Tôi cũng xin nói thật, tôi đã mất quá nhiều với bản phận, trách nhiệm làm mẹ của các em, cả với Du. Bây giờ đã đến lúc nó phải tự lo liệu lấy cho mình.

Hình ảnh mà Phúc tự tạo ra cho bản thân mình làm Phúc kinh hãi. Cô luôn sợ người đối diện thấy mình giả tạo. Nhưng cho dù hần có cho là cô ích kỷ cô cũng chẳng quan tâm miễn sao đạt được mục đích. Và lại Phúc cũng sắp thắng cuộc:

Sĩ Đoàn cau mày vút mạnh điều thuốc ra ngoài cửa sổ, sau khi rít một hơi dài. Hần kín đáo nhìn lên đồng hồ treo tường rồi xem lại đồng hồ tay.

Thưa bà Thiên Hào, tôi hy vọng bà không bất bình nếu tôi nhờ bà nói thay lời tôi cho Minh Du. Tôi cũng có hẹn gặp một người bạn vào bữa ăn trưa, nếu chờ Minh Du lâu nữa sợ trễ mất giờ.

Phúc đáp, giọng duyên dáng:

- Chắc hẳn Minh Du sẽ lấy làm buồn khi trở lại không gặp ông.

Hần nói giọng mơ hồ:

- Nhờ bà nói hộ là tôi sẽ gặp lại cô ấy sau.

- Tôi sẽ chuyển lời ông với Minh Du. Một lần nữa xin cảm ơn ông. Tôi thay mặt em gái tôi cảm ơn ông rất nhiều. Tôi rất mong và có thể trông cậy vào ông để nó có dịp vui chơi, giải trí cùng ông sau này.

Hần đáp chẳng mấy sốt sắng nhiệt tình:

- Vâng. Minh Du chỉ cần báo cho tôi biết, cô ấy có địa chỉ của tôi đây. Thưa bà.

Rồi hấn bắt tay Minh Phúc:

- Thưa bà, tôi đi đây, chào bà.

- Mời ông dự buổi tối với Minh Du vào một ngày gần đây nhất nhé. Phúc nói với một nụ cười lịch sự nở trên môi khi tiễn khách ra cửa.

Sĩ Đoàn đã thất bại, thật sự đã thất bại hoàn toàn hôm nay. Minh Phúc đứng một lúc trong phòng khách. Cô nghe tiếng xe máy nổ và lăn bánh. Cuối cùng Phúc cảm thấy như bớt đi một gánh nặng.

Ánh mắt Phúc mơ màng nhớ đến cha, cô nghe như đâu đây tiếng của ông cười vang và nheo mắt nhìn cô. Phúc thì thầm:

- Có lẽ mình đã làm một việc đúng.

Ngay sau đấy. Minh Du đến gặp cô và nói với vẻ đắc thắng:

- Em đã nhanh chóng thu dọn hành trang, chị giúp việc cùng phụ em một tay đấy.

Rồi nhìn quanh phòng không thấy Sĩ Đoàn, Du lên tiếng hỏi về bản khoản:

- Anh Sĩ Đoàn đâu rồi hả chị?

- Ông ta sực nhớ là có một cuộc hẹn dùng bữa trưa với một người bạn thân. Ông ta có vẻ buồn vì bắt buộc phải đi vội vã, bảo với chị là sẽ báo tin với em sau.

Anh đã nói với chị như thế ư? Anh ấy cũng không tỏ vẻ gì giận em chứ? Chị Phúc này, chị đã nói gì với anh ấy vậy?

- Chị đã cảm ơn ông ta về tất cả sự ân cần đối với em, và ông bảo sẽ đến thăm em luôn khi em trở lại đây.

Du hân hoan khoát tay chị:

- Chị thấy Sĩ Đoàn thế nào? Đẹp trai và hấp dẫn quá phải không chị?

- Em thấy thế sao? Phúc vừa đáp vừa nhìn em ra vẻ kinh ngạc.

- Thế nào? Chị không đồng ý thế sao? Nếu như chị biết được anh ấy làm được nhiều việc, chị sẽ phục anh ấy ngay. Du vẫn say sưa nói với chị mình.

- Ừ thật thế - Phúc nói.

Nhưng Du thì không nghi ngờ gì về vẻ hài hước của cô.

Du hạ thấp giọng, vẻ tâm tình:

- Anh ta bảo là thấy em đẹp, có duyên. Thế chị Phúc có thấy em đẹp hơn ngày trước không hả?

Sự ngây thơ đại dốt của Du đáng buồn lòng Phúc thấy không còn đủ có thể đảm nữa để nói lên sự thật với em gái.

Phúc nhận xét, giọng lạnh lùng:

- Chị thấy em gái quá quan tâm với hình thức bên ngoài. Nhất là về cách ăn mặc.

Du cười nhìn chị, thừa nhận điều đó:

- Vâng. Chị nói đúng quá đi chứ. Em sẽ đưa tất cả cho chị xem những thứ em mua sắm. Chắc chắn chị sẽ mê ngay.

Phúc không mong đến chuyện đó, cô nói sang đề thi khác.

- Em thấy thế nào, Minh Du. Chúng ta đến chia tay Thái Hòa chứ?

Siết chặt tay chị, Du cười nói:

- Vâng! Phải thế thôi chị ạ...

Du vừa nói vừa chạy trong hành lang gọi Thái Hoà. Phúc lắc đầu nở nụ cười đầy độ lượng cô khẽ thăm thì.

- Đồ con nhóc.

Rồi Phúc cũng đứng lên bước ra ngoài.

Trở về Đà Lạt, Phúc lái xe chậm hơn lúc đi. Cô rất ít nói, chỉ lắng nghe lời nói của em gái mình. Phúc luôn có ý nghĩ Minh Du đang yêu Đoàn thật sự. Dù muốn hay không cũng phải chờ cho Du về đến Đà Lạt xem sao.

Nếu thật sự Minh Du ngộ nhận thì sức hấp dẫn ở biệt thự của Hào sẽ làm Du quên đi anh chàng Sĩ Đoàn thật nhanh chóng. Hãy chờ xem cô bé ra sao.

Phúc vẫn băn khoăn, bất cứ giá nào cô cũng không thể cho Du biết cô ta suýt là con mồi ngon của một tên phóng đảng lừa gạt. Nếu Du biết bị lợi dụng lừa

bị nó sẽ mất hết nét hồn nhiên, niềm tin tạo cho Du cái duyên dáng, mà có thể trở nên tàn nhẫn hơn...

Trong giây lát Minh Phúc bất ngờ đến choáng váng vì Du nói ra điều đó.

- Chị Phúc! Chị có nghĩ là em đang sợ chị không thích Sĩ Đoàn không. Có phải em quá ngốc không? Thật ra, chính vì Sĩ Đoàn mà em có ý nghĩ ấy. Anh ấy luôn nghĩ là anh Thiên Hào và chị đều cho rằng anh ấy không tương xứng vì quá già đối với em.

Im lặng một lát, Du ửng hồng đôi má, ngập ngừng giọng nói:

- Chị biết không? Anh Sĩ Đoàn đã hôn em rồi đấy.

Phúc hỏi, giọng nhẹ nhàng:

- Thật thế ư? Và em có thích không Minh Du, thật sự lúng túng tới mức Phúc phải sợ cô bé bộp bạch biểu lộ điều gì đó hệ trọng hơn nữa.

Em thất vọng thì đúng hơn chị ạ. Lúc đầu em cứ nghĩ là xao xuyến, bồi hồi xúc cảm lắm cơ.

Phúc nói, vẻ lãnh đạm, mắt không rời con đường trước mặt.

- Minh Du! Chị nhắc cho em nhớ, không phải nói mọi cái hôn đều giống nhau cả đâu. Em biết không?

Du đáp:

- Em mong như vậy. Vì lần ấy, đúng ra là em thấy khó chịu. Em lo lo thế nào ấy. Em không bỏ được ý nghĩ cho rằng đó là điều không hay mà Sĩ Đoàn dành cho em. Có lẽ chính vì vậy mà em không dám nói với chị về Sĩ Đoàn.

Phúc nói gọn:

- Có lẽ thế.

Hài lòng với công việc của mình trong buổi sáng, lúc xuống xe Phúc nghe rõ rời người sẵn sàng chấp nhận sự đối mặt, tuy không là gì làm thích thú cùng với bà mẹ chồng trong bữa ăn.

Khi thấy chỉ có mình Thiên Hào, Phúc thấy nhẹ hẫng người. Hào nở nụ cười vui tươi đón chị em cô. Anh đưa ánh mắt nhìn Minh Phúc, như muốn nói với cô là anh đã biết rõ tình hình. Chắc hẳn Thanh An đã kể hết với anh.

Hào bắt đầu nói?

- Minh Du! Anh rất vui lòng vì em kịp đến dự buổi tiếp khách thân mật của anh chị tối nay. Cô gái vội đáp:

- Em sung sướng vô cùng. Anh Hào! Nhà đẹp lắm. Ở đây thần tiên thật. Lần đầu tiên em được thấy nhà anh, vượt quá sức tưởng tượng của em.

Đúng vào lúc đó Minh Trí ghé đầu vào cửa hỏi:

- Chúng ta có đi ăn trưa không đây Phúc đáp lời:

Minh Trí! Lỗi tại anh đó, hãy. vào đây, tôi giới thiệu em gái tôi với anh.

Phúc nghe vui trong dạ, không biết Minh Trí nghĩ sao về cách ăn mặc của Minh Du đây? Phải công nhận tuy cách ăn diện của Du không mấy hài hòa, nhưng nhìn thoáng qua vẫn thấy nét đẹp luôn tiềm ẩn trong ánh mắt to tròn đen láy của cô gái.

Thiên Hào, lên tiếng:

- Minh Phúc! Chúng ta sang ngay phòng ăn thôi.

Phúc chợt hỏi:

- Thế mẹ đâu?

- Mẹ đi ăn ngoài phố cùng Thanh An chiều nay họ đi xem một cuộc triển lãm tranh nghệ thuật.

- Còn hai đứa nhỏ?

- À! Chúng nó cũng đi thả diều và sẽ ăn với bác Phan trong vườn ca cao. Hào cười giải thích.

Họ sắp sửa bước vào phòng ăn thì Tiến Đạt bước vào.

Minh Du cảm thấy thoải mái tự nhiên hơn. Cô nói chuyện sôi nổi khen ngợi trước mặt mọi người. Từ ngày đến đồn điền này, Phúc chưa dự bữa ăn nào vui vẻ đến thế.

Sau bữa ăn, Hào đưa Du đi xem khu biệt thự. Bước vào phòng khách lớn, Phúc nói nhỏ với Trí:

- Anh ở lại, tôi có việc muốn nói với anh.

Cả hai bước tránh về phòng khách nhỏ Phúc nói ngay:

- Anh Trí! Tôi cần anh giúp tôi.

- Vâng Bao giờ tôi cũng sẵn sàng.

Phúc nhìn anh nói:

- Sáng nay, tôi vừa đi Nha Trang để dứt được Minh Du khỏi móng vuốt của gã đàn ông xấu xa.

- Chắc hẳn có chuyện. Cô em gái của cô thật xinh đẹp và cách ăn mặc thật kỳ quặc.

- Đó cũng là công việc của anh nữa đấy - Phúc vừa nói vừa cười - Nhưng tôi muốn nhờ anh việc khác một việc quan trọng hơn nhiều. Anh hãy giúp đỡ làm cho Du quên được cái gã chạy theo tán tỉnh nó đấy. Tôi đã nói với nó đêm nay có dạ hội mà Hào tổ chức. Anh cố làm cho Du thích thú, anh quen nhiều người đến dự, việc đó với anh dễ dàng hơn.

- Thế quần áo Minh Du định mặc thế nào?

Phúc bật cười nói:

- Du quê mùa lắm, anh nên chọn dùm.

- Được. Tôi sẽ sửa đổi cho cô Du thật đẹp như ý chị mong muốn.

- Vâng. Cảm ơn anh.

Rồi Trí bước đến bên Phúc cầm lấy hai tay cô, ngắm nhìn rồi nói:

- Đôi bàn tay của chị đẹp lắm. Thật dịu hiền làm sao.

Phúc chẳng nói gì, Trí buông tay cô xuống, rồi mở cửa, khoát tay nói:

- Bây giờ chị hãy đi gặp Thiên Hào và em gái chị. Tôi đi lo công việc mà chị đang nhờ đến tôi đây.

Tối hôm đó bữa tiệc được mở ra thật vui vẻ nhộn cả lên ánh mắt Du sáng ngời trong niềm say sưa ở bữa tiệc. Cô vừa ôm hôn chị gái vừa thốt lên:

- Tuyệt diệu, chị Phúc ơi! Ông chủ trang trại nuôi bò điên trai vô cùng. Còn khen em đẹp tuyệt vời giống y như một thiên thần. Một lời khen tốt đẹp. Có đúng không chị Phúc? Tất cả đều lộng lẫy tuyệt vời.

Phúc âu yếm ôm bờ vai em:

- Chị thật sung sướng thấy em hài lòng về bữa dạ hội, và chị rất hạnh diện về em, em gái của chị.

- Đúng thế chị ạ. Em nghĩ là trước đây mấy tháng, có ai tiên đoán được bây giờ chị em chúng ta ở ngay trong đồn điền Vạn Phát này, và chúng ta đang sung sướng hưởng thụ đầy đủ những cuộc vui, có phải không chị?

Phúc nở nụ cười nói:

- Và cũng có thể em lại đang tưởng tượng ra những điều lãng mạn nữa.

- Chị xem, chúng ta là hiện thực rồi. Và chị không thể biết em sung sướng thế nào khi chị làm vợ anh Hào đâu.

- Em nói thật chứ?

Phúc đổi giọng khẽ bỏ tay Du ra, cô ngồi thẳng người lại nói:

- Chúng ta phải đi ngủ thôi, Minh Du. Cũng đã một giờ khuya rồi.

Bỗng giọng nói của Trí vang lên, cả hai nhìn nhau:

- Hai chị em không đi ngủ sao?

- Du cảm thấy không mệt, con bé còn muốn thức khuya nói chuyện.

- Còn tôi thì mệt muốn đứt hơi đây -Trí nói - May sao Hào đang tìm cách thoát ra khỏi ông khách cuối cùng.

Phúc cong môi nói luôn:

- Và dĩ nhiên có Thanh An giúp cho anh Hào một tay chứ - Cô chỉ có chút ý nghĩa châm biếm, nhưng không hiểu sao giọng nói bất chợt đượm vẻ chua chát.

- Đúng như chị nói. Thanh An đang giúp Hào.

Trí muốn nói bóng gió điều gì đó. Nhưng Phúc không hiểu và vẫn bối rối. Còn Du thì không thấy gì hết, vẫn say sưa nghĩ tới niềm vui đang được hưởng thụ.

Du nhìn Trí, lên tiếng:

- Anh Minh Trí! Anh quả là khéo chọn cho em chiếc áo dài này đấy nhé.

Với bộ y phục Du đang mặc trên người, trông cô trẻ hẳn, tươi mát, sắc đẹp và thơ ngây hiện ra trong ánh mắt. Phúc rất hoan hỉ khi nghe những người khách luôn miệng khen ngợi nhan sắc của Minh Du.

Nhưng điều quan trọng nhất với Phúc là cần phải làm thế nào cho Minh Du không còn nghĩ tới Sĩ Đoàn nữa. Đó là điều cần thiết.

Phúc nhìn Trí lo cho em gái mình trong bữa dạ hội vất vả, cô biết ơn anh vô cùng. Giờ đây thấy Trí và Du trao đổi với nhau những nụ cười, bỗng nhiên cô cảm thấy cô đơn.

Quả là nỗi cô đơn của Phúc thật khủng khiếp và cuộc sống ở ngôi biệt thự này sẽ khó có thể chịu đựng được, nếu không có Minh Trí giúp đỡ, cho Phúc.

- Phúc giật mình khi nghe Hào hỏi?
- Thế nào Minh Phúc. Em mãi nguyện chứ?

Phúc ngạc nhiên khi nghe anh hỏi cô câu ấy, chứ không phải hỏi Minh Du. Nhưng cô vẫn đáp:

- Rất tốt, cảm ơn anh, buổi dạ hội thú vị vô cùng.
- Tôi thì không thấy nó thú vị gì cả. Thanh An xen vào giọng lạnh lùng khi đến nhập bọn.

Cô ta bước vào với vẻ uể oải. Chiếc áo dài kim tuyến lấp lánh dưới ánh đèn. Minh Phúc có cảm giác bầu không khí đang vui vẻ trong phòng khách như bị vẩn đục lại.

- Rất tiếc - Hào đáp, giọng châm biếm.
- Sự sôi nổi của bọn trẻ làm em mệt mỏi và thấy mình là đi mất. - Thanh An nói với tiếng ngập dài – Rồi xoay bước định đi ra.

Minh Dư nói, giọng vờ ngây thơ:

- Chị nên ngủ sớm và hãy dành cho nhan sắc của mình một giấc ngủ ngon.

Minh Phúc mỉm cười khi thấy em gái mình tự vệ giỏi như vậy. Quả Du không hề bối rối trước thái độ thô bạo của Thanh An. Du sẵn sàng ứng phó với một thách thức của An.

Đêm đã khuya, Minh Phúc muốn mọi việc kết thúc trong êm đẹp. Cô lên tiếng giảng hoà:

- Phải đi ngủ thôi anh Thiên Hào. Em thấy mẹ đã về nghỉ sớm rồi:

Hào đáp:

- Có lẽ mẹ không được khoẻ nên nghỉ sớm.
- Em rất buồn khi mẹ bệnh. Bởi hai đứa nhỏ đã làm mẹ giận.

Hào bật cười:

- Không đâu, hai đứa bé rất ngoan.
- Nhưng em vẫn thấy bức mình về bọn chúng.

Phúc không nói gì thêm nữa, bất ngờ khi thấy Du bước lại gần Trí lên tiếng:

- Em nhảy suốt buổi tiệc đấy anh Trí. Thế mà em vẫn muốn buổi dạ hội không chấm dứt.

Minh Trí cười bảo:

- Minh Du! Cô cứ an tâm, trong đời cô sẽ còn rất nhiều những buổi dạ hội như thế.

- Anh Trí tin chắc như vậy sao? Em rất sợ em đang sống trong mơ.

Thanh An chen vào bằng giọng nói chán chường:

- Khi cô nhiều tuổi hơn, cô sẽ thấy những thứ đó không còn hấp dẫn nữa? Lúc ấy cô sẽ thấy những buổi khiêu vũ ở đây đều như nhau thôi.

Phúc bật cười:

- Thanh An! Chúng ta đi ngủ thôi. Còn nghe cô nói nữa thì ở biệt thự này chẳng còn gì hứng thú nữa. Cảm ơn anh Trí nhé.

Trên lầu, Du nói với chị gái:

- Sáng mai, em sẽ đi dạo với Minh Trí và sẽ tập bơi thuyền ở thung lũng.

- Vậy thì hay quá. - Phúc đáp vẻ sung sướng, thấy em không có ý định trở về Nha Trang vào ngày hôm sau. Phúc âu yếm ôm em gái, chúc Minh Du ngủ ngon và nói thêm:

- Tối nay, chị thấy em đẹp thật đấy, Minh Du.

Nheo mắt, Du say sưa nói:

- Nhưng không bằng một nửa của chị đâu.

Đóng cửa lại, Phúc chợt nhớ đến lời hứa với Thái Hoà mà cô chưa thực hiện được. Phúc chưa có dịp nói chuyện riêng với một mình Thanh An.

Đêm đã về khuya, Phúc không muốn tìm gặp Thanh An, cô rất sợ Thanh An từ đầu khi bước chân vào đây. Thanh An được tạo nên bằng tất cả sự duyên dáng và cung cách hời hợt bề ngoài của một gia đình giàu sang quý phái, tất cả

những thứ đó đều xa lạ với Phúc. Nhưng dù muốn hay không nàng cũng cần gặp mặt Thanh An.

Đứng trước cửa, Phúc do dự một hồi lâu, cuối cùng cô quyết định gõ cửa. Nghe giọng nói lạnh lùng của Thanh An mời vào, Phúc tự nguyện rửa mình và thấy hồi hận khi đã lỡ hứa với Thái Hoà.

- Ô! Chị đấy à? = Thanh An thốt lên, ra vẻ sững sốt khi nhìn thấy Phúc.

Phúc bước vào, cô rụt rè nói:

- Tôi có thể nói chuyện với chị một lát được không?

- Được chứ. Mời chị ngồi. - Thanh An đáp không do dự và chỉ vào chiếc ghế. Rồi An tiếp giọng:

- Tôi nghĩ không biết chị có điều gì muốn nói với tôi. Tôi có thể đoán ra được không?

Phúc đáp:

- Không đâu.

- Về Thiên Hào phải không?

Phúc nhìn An lắc đầu:

- Không đâu cô Thanh An, về một người khác cơ. Một người nhờ tôi nói chuyện này với riêng cô.

Thanh An nhìn cô với vẻ sững sốt ngạc nhiên và Minh Phúc quyết định đi thẳng vào vấn đề:

- Sáng nay, tôi đến Nha Trang tìm Minh Du, tôi có gặp Thái Hoà. Tôi và Thái Hoà đã nói chuyện với nhau khá lâu.

Thanh An vội ngoảnh đầu lại hỏi:

- Ai! Thái Hoà ư?

Nghe giọng nói của Thanh An, Phúc biết cô ta quá dửng dưng với Hoà. Phúc nhìn An, khẽ giọng:

- Thái Hoà vừa quyết định một việc rất quan trọng, và cô Thanh An này! Anh ấy muốn báo cho cô biết.

Giọng cô có vẻ sững sờ lẫn ngạc nhiên:

- Làm sao chị...chị lại có thể biết việc đó?

- Chỉ tình cờ thôi. Thái Hoà có quyết định trên lục tôi đang ở đây. Anh ấy muốn nhờ tôi báo cho chị biết. Người ta muốn anh ấy vào làm việc ở công ty nước ngoài đang thành lập nơi đó. Thái Hoà quyết định chia tay với Thiên Hào và công tác nơi làm mới... Và...và... có ý định cưới... cưới... xin cưới cô đấy.

Dứt lời nói, Phúc nhìn An, có vẻ băn khoăn, cô không hiểu vì sao Thái Hoà lại say mê An đến thế. Cô gái chạy theo thời trang diêm dúa này. Một cô gái chỉ biết quan tâm tới những điều hoàn toàn xa lạ với mối quan tâm của anh.

Thái Hoà thì tỏ ra hết sức độ lượng, nhân ái, sẵn sàng hy sinh đấu tranh cho người nghèo khổ. Ánh mắt Hoà long lanh một ngọn lửa không thể đánh lừa người khác. Còn với Thanh An thì hoàn toàn thờ ơ đối với mọi người. Cô ta sẽ làm được gì bên thái Hoà?

Im lặng kéo dài, Minh Phúc quan sát An đang ngắm mình trong gương. Bỗng Thanh An đứng vụt dậy, lên tiếng:

- Thái Hoà có điên không? Chia tay với thiên Hào. Anh ấy thật điên rồi đây chị Phúc ạ! Rồi sẽ sống ra sao khi anh ấy rời khỏi Hào chứ?

- Nếu là một người có tài, anh ấy sẽ có tương lai cao. Và tôi tin Thái Hoà sẽ nhanh chóng làm nên sự nghiệp.

Thanh Lam giận tái mặt, rít lên:

- Chị Minh Phúc! Chị biết gì về. Thái Hoà?

Phúc đáp bình tĩnh:

- Ô! Tôi chẳng biết nhiều đâu. Nhưng tôi có thể biết sự thật. Thái Hoà có tham vọng và kiên nhẫn, anh ấy muốn thành đạt, và tôi tin chắc rằng sự thành đạt đó thật nhanh chóng nếu như có cô bên cạnh.

- Thanh An gần từng lời nói:

- Có tôi ở bên cạnh ta? Nhưng vì sao cơ chứ? Để làm gì?

Phúc nói thẳng:

- Vì anh ấy yêu cô.

- Điều đó tôi biết: - Thanh An nóng nảy đáp.

Phúc hỏi với cảm giác cô ta sẽ phủ nhận họ nổi stang lên. Phúc nói:

- Còn cô? Cô có yêu anh ấy không?

Dường như cô ta nguôi giận, nét mặt hiện rõ nỗi thất vọng:

- Đúng! Tôi yêu Thái Hoà - Thanh An đáp. Cô ghen giọng lại. Nhưng tôi làm được gì đây?

Vẻ buồn lộ rõ trong thái độ của Thanh An. Phúc quên hết nỗi sợ từ trước tới nay đối với An, Phúc chỉ thấy một kẻ đau đớn, khổ sở cần cứu giúp. Phúc dịu dàng nói:

- Thanh An không thể lấy anh ấy được sao?

An thở dài:

- Làm sao tôi có thể lấy người không có tiền bạc, không có chút gì bảo đảm cuộc sống cho tôi hay cho tôi một cái gì đó?

Phúc nói nhanh:

- Có chứ. Thái Hoà tặng cho cô một tình yêu.

An nhếch môi cười rồi hỏi lại Phúc:

- Thế tình yêu có cho người ta ăn, người ta mặc được không? Tình yêu đâu có cho tôi giàu sang kẻ hầu người hạ như hiện tại tôi đang htaởng thụ? Chị Phúc Chi thấy không thể có chứ? Đồng ý với chị là tôi yêu Thái Hoà. Đúng! Tôi yêu anh ấy rất nhiều, tôi không thể ngăn cấm được trái tim yêu của mình. Anh ấy không đẹp trai lắm, không vui tính, thậm chí không hấp dẫn tôi tí nào. Nhưng anh ấy đã làm tôi khó chịu, bởi lẽ những gì tôi muốn có, tôi thích thì anh ấy lại không có và không thích. Anh ấy say mê những vấn đề làm tôi khó chịu, sinh ra gây hấn tranh cãi, dần dần tôi không cần muốn biết. Thế nhưng tôi vẫn cứ yêu Hoà, tôi thấy mình thật lố bịch làm sao, tôi làm đủ mọi cách để quên đi con người ấy. Nhưng cuối cùng rồi tôi vẫn yêu anh ấy.